

Христосъ на кръста.

И тъй, милосърдниятъ Христосъ, умираше . . . Той умираше отъ всички забравенъ отъ всички отхвърленъ. . . .

Той, който — поучаваше народа, изцѣряваше болнитѣ, очистваше прокаженитѣ, възкрѣсяваше мъртвитѣ, изтриваше нѣжно човѣшкитѣ сълзи . . . Уви! умираше сега, безъ да се застъпятъ за Праведника поне тѣзи, на които Той отри сълзитѣ на живота? Тѣ биха могли да отриятъ свѣтитѣ сълзи на Христа, — които сега обливаха Голгота . . . Тѣзи които прѣди викаха: „Осанна! Благословенъ, който иде въ името Господне! Благословение отъ небесата! Осанна! Осанна во вишнихъ!“ . . . Сега тичаха и викаха: „Разпни го, разпни го!“ . . . Така тѣ си отплащаха на Великия Страдалецъ . . . Той изпитваше голѣма жажда, но никой не идваше да удовлетвори неговото желание! Напусто страдалческиятъ погледъ на Богочовѣка търсѣше нѣкой милосърденъ, който да се съжели и да Му поднесе намѣсто горчивото отвратително пиетие, което Му поднесе единъ отъ войницитѣ, — чиста, студена водица . . . При политѣ на Голгота тихо шуртѣше студено поточѣ. . . Край Него се трупаха малки птиченца, които сегисъ-тогисъ, както хвърчеха вземаха и по малко водица. Тѣ хвърчеха около кръста, кацаха на върха Му, прѣхвъркваха бърже на другия на третия и пакъ бърже изчезваха...

На кръста на Спасителя остана едно птиченце... Като постоя малко, то бърже полетѣ къмъ поточето,